

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

תל אביב	18:53	19:52	20:32
ירושלים	18:51	19:54	20:36
חיפה	18:53	19:52	20:32

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

אור הפרשה

י"ג אלול תשע"ח

גליון 28

פרשת כי תצא

הרה"ג דניאל זר שליט"א

ראש הישיבה והמוסדות

הרכבת דוהרת

כיצד תוכל רכבת שנסעה במשך 11 חודשים לחזור את כל הדרך בחודש אחד...

דבר שאינו שייך לבורא עולם. אני תפוס עם השבת, עם שיעורי תורה, עם התפילין, עם התורה. אני לדודי, כל כולי לבורא עולם. ארבעים יום של עבודה, ארבעים יום של השקעה, ארבעים יום של נתינה. כל אלה שנהרגו בכבישים, חלמו על כך? חשבו שזה יקרה? אף אחד לא יודע מה יקרה איתנו. כמה צריך לפחד מיום הדין.

כתוב בספרים משל נפלא על זה. תארו לכם מלך שפותח את שער הארמון, כל הרוצה להכנס נכנס. יש שמצליח להכנס עד כסא המלך, יש כאלה עד אמצע האולם, ויש כאלה שנשארים בחוץ. עכשיו כל השערים בשמים פתוחים, אדם מתאמץ בסליחות בבקשות בתחנונים בקבלות ובשיפור המעשים, הוא מצליח להתקרב עד כסא המלך, אבל אלו שלא מתאמצים ולא מתכוננים, הם נשארים בחוץ. אלו ימים של עמל, כמה שיותר להתקרב לקב"ה. האריז"ל הקדוש אומר, **בחודש אלול כל שער מרום פתוחים, וקתקרב לקב"ה, וקתנצל את ההזדמנות לבוא להיכל מרום.**

והרי לא ידע האדם את עיתו, אולי נגזר עליו חלילה דבר לא טוב. התקרב אליו יתברך, תאמר את הסליחות בהתעוררות! איך אפשר לבוא ליום כיפור בלי הכנה, בלי סליחות, בלי התעוררות, בלי שינוי המעשים. איך זה יתכן?

אנשים חיים כל השנה כולה בהבלים ודברים בטלים, אדם מקים עסק, בונה סופר ענק, חברת היי-טק, ולבסוף הלך לישון ולא קם בבוקר, מה לקח עימו לשמים? רק העוונות שלו. יש לו עסק פורח ובסוף הוא פורח! אם היה תורם לשיבות ליתומים ואלמנות, היה לוקח עימו זכויות ומעשים טובים שהיו עימו לזכות ולחיי עולם ועד.

אלו ימים לא פשוטים, ימים של תשובה ומעשים טובים! אנו צריכים להרבות בתורה ומצוות, בתפילה ותשובה ונזכה להגיע מוכנים ליום הדין ולזכות לשנה טובה ומבורכת.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רבי ישראל מסלנט זיע"א אומר: למה דומה חודש אלול? לרכבת שדוהרת ויורדת אחת עשרה חודש למטה למטה, אח"כ בחודש אחד צריכה לעלות את כל מה שירדה באחת עשרה חודש. אחת עשרה חודש אדם מקלקל, עושה עבירות על ימין ועל שמאל. ואח"כ בחודש אחד, הוא חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, ששערי שמים פתוחים, באהבתו ובחמלתו פתח לנו את כל השערים העליונים וקורא לנו: שובו אלי ואשובה אליכם. בחודש זה צריך לתקן את כל מה שקלקלנו שנה שלמה.

אז איך אפשר שלא לומר סליחות? לא לפחד, לא לירא מיום הדין. אם יעמוד אדם למשפט, על דברים קלים, שלילת רישיון, קנס על תנאי, כמה חודשים קודם הוא לא נרדם בלילה, הוא לא רגוע, אולי יהיה שופט טוב? אולי יחוס. אם כך שופט בשר ודם, כשעומדים למשפט לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, שלפניו אין משוא פנים ואין ויתורים, על אחת כמה וכמה צריך לפחד ולרעוד, כמה צריך להתחזק בשיעורי תורה, כמה צריך להתעורר בתשובה. חודש זה הוא כולו רחמים, כי הקדוש ברוך הוא אוהב אותנו, ובלבד שנעשה תשובה שימו לב.

כתוב בספרים הקדושים, בחודש אלול צועדים אנו לתוך המועדים, עשרת ימי תשובה ראש השנה ויום כיפור עד נעילה, נעילת השערים. שואלים הספרים נעילה זה נעילת שערים אם כך מתי נפתחים השערים העליונים? וכתוב בספרים הקדושים שהשערים נפתחים בחודש אלול, **התפקיד שלנו, להכנס מה שיותר בשערים העליונים, כמה שיותר פנימה בארמונו של מלך! להתקרב כמה שיותר לבורא העולם.**

אני לדודי – אין לי רצונות, רבוננו של עולם. כל הרצונות שלי של כל השנה בטלים ומבוטלים, אני לא קיים! כל כולי לבורא עולם! רבוש"ע: מה שאתה רוצה אני רוצה. הרצונות שלך הם הרצונות שלי, אני בטל אליך! מי שרוצה לזכות ביום הדין, אני מקבל על עצמי שאין לי רצונות בחודש הזה, **אני בחודש הזה לא זמין, לשום**

חודש אלול כבר כאן, עוטף אותנו מכל עבר. בהתרגשות ובהמיית הלב נכנסנו בשערי חודש אלול, והזכרונות צפים ועולים בליבנו, ממלאים אותנו בגלים גלים של דריכות וגעגוע. ברחבי הבתים מתחילות לעלות נעימות שירי החגים המתקרבים, עקרות הבית כבר מתחילות להיערך להכנת ה'סימנים' לשנה טובה ומבורכת, העולם כולו כבר הוריד הילון מחיי הרגילים, והתעטף באיטלול קודש נרגשת.

כשחודש אלול עוטף אותנו תחת כנפיו החמים, כל נשמה יהודית חשה ברעד קל של געגוע, בצאת נימי נפשה לשירת ערגה וכיסופין. החודש הזה מכניס את כולנו לאוירה אחרת, שוב אנו משתוקקים וכמהים לעזוב את כל מה שעוטף אותנו כל השנה, ולעשות צעד משמעותי של אהבה לקראת אבינו שבשמים.

בחודש זה, כולנו מתחילים להרהר על השנה החולפת, לחשוב איך עברה עלינו, היכן הצלחנו והיכן חלילה נכשלנו, מה עבר עלינו כיאות ומה טעון שיפור. וככל שההרהור הזה מעמיק – אנו מגלים עד כמה הרבה ממה שהכילה השנה החולפת היה שלא ברצוננו, כמה התבלבלנו, נכשלנו, ופעלנו בניגוד לשאיפותינו האמיתיות. ואז - עולה וגואה בנו הרצון לשוב לאבא שבשמים, למלא את רצוננו, לשפר את הקשר עמו, להעמיק את החיבור האמין שלנו אתו, להשיב את אהבתנו אליו כמקדם.

רגע חושבים
4 עמוד

פינת ההלכה
3 עמוד

פרשת השבוע
3 עמוד

סיפור לשבת
2 עמוד

כל יום היה משכים קום, מוסיף עוד עיטור, עוד חבק, עוד סנסן עדין ובוהק. מדי שעה היה בוחן את התוצאה, ומוסיף עוד חריטה קלה, עוד קישוט קל, עוד יהלום קטן בפסגת העיטור הנוצץ...

בשבוע האחרון, כבר עבד הצורך מסביב לשעון ממש. סיים את עבודת העיצוב, והחל בעבודת המיורק והצחצוח. בלילה שלפני ההגשה למלך עבד בעזרת קיסמים דקים בתוככי העיטורים, מקנח כל זכר ללכלוך, מבהיק ומנציץ את הגביע היפה והמפואר...

בשעה היעודה התייצב לפני הקיסר, והוציא את הגביע המפואר מאריזתו המהודרת. הקיסר הביט בגביע, עיניו נפקחו בהתפעלות, ובקושי הצליח להוציא הגה מפיו. 'וואוו', קרא בהתפעלות, 'מימי לא ראיתי גביע כזה! איזה פאר! איזה הדור! איזו עבודה מקסימה!'

הקיסר נטל את הגביע בחיבה, והתבונן בו עמוקות. הוא העביר אותו מיד לידי, כשהוא מלטף את הגביע הנוצץ בחביבות רבה, והגביע משיב לו ברכ חד ובוהק. גביע יפה ומפואר, נאה ומעוט, מהודר ונוצץ - כליל השלמות, כליל המעלות!

כולם היו מהופנטים לגביע המפואר, אך שר האוצר רק הביט בגביע, ומשחו לא הסתדר לו... 'עם כל הכבוד ליופי ולפאר' - קרא בקול, 'משהו כאן לא מסתדר... הצורך נטל מהאוצר פי כמה וכמה כסף וזהב ומרגליות, להיכן הלכו כל האוצרות? אל תקשרו כתרים לראשו של הצורך, כי נראה לי הרבה יותר שצריך לקשור אזיקים לידי, ולהטילו בבית האסורים בעוון גניבה... הן לקח פי עשרה זהב, ונטל פי כמה וכמה יהלומים!' - האשים שר האוצר את הצורך בהאשמה ישירה וחמורה במיוחד...

הצורך השפיל מבטו, הרכין ראשו, פרץ בבכי והודה מיד באשמה. 'אמת ויציב, אדוני הקיסר', אמר בקול שבור ומרוסק, 'קיבלתי שנה להכנת הגביע, ובמהלך השנה משכתי מאוצר המלוכה כמויות של זהב ומרגליות, מתוך מטרה נאמנה להכין למלך גביע נאה ומפואר. אך נפילתי קרבן לסוחר מתוחכם, הלה דיבר על לבי וניצח את נאמנותי לקיסר, נפילתי ברשתו ומעלתי באוצר...'

הצורך כרע ברך, מחה דמעות חרטת אמת, והוסיף: 'אך יידע נא הקיסר, כי בחודש האחרון, כשהבנתי שיום הצגת הגביע מתקרב, תפסתי את עצמי בידיים. השקעתי את כל מרצי זהב שנותן לי, התמסרתי מעל ומעבר בזמן שנותן לי. בחודש האחרון לא נשמתי ולא נחתי - התמסרתי לגמרי להכין גביע מפואר ומהודר כראוי למלך. האין התוצאה יפה ומהודרת?'

הקיסר הביט בגביע המפואר ובעיניו המצופפות בדמעות חרטה של הצורך. 'אכן, הגביע כה יפה, התוצאה הברוכה של החודש בו השקיע הצורך את כל מרצו ויכולותיו והרבה מעבר לכך - ניכרת לעין, נוצצת למרחקים, בוהקת וזורחת. נכון שהצורך גנב ומעל, אך מסירותו בחודש האחרון והגביע המפואר - מוכיחים כי בתוך תוכו נותר

נאמן לקיסר, ואוהב לאדונו...

אוהו, הגביע היפה הזה... - חזר ואמר הקיסר בהתפעלות, 'קנה אותי לגמרי... שלא כדין נגה הצורך, אבל מול גביע כה יפה וחרטתו האמיתית - חיינו נתונים לו לשלל וגם שכרו מובטח!' - סיים הקיסר את הדיון.

סיפור זה מעניק הצצה ליוקרתו של חודש אלול. בראשית השנה קיבלו מאוצרו של מלך מלכי המלכים שנה טובה וברוכה, פרנסה ובריאיות, חיי משפחה ושמחה, כשרונות ויכולות, ועוד אלף אלפי הטבות יקרות ערך... כעת, אנו עומדים להגיש את תוצאות השנה למלך - עד כמה ניצלנו כראוי את המתנות שניתנו לנו, עד כמה היטבנו להשתמש באוצרות היקרים שהרעיק על ראשינו. אך מבט אל ליבנו פנימה, עשוי לגלות היסטוריה לא נעימה, שימוש לא תקין, מעילה של ממש באוצר המלוכה...

בורא עולם - כאב אוהב ורחמן, היטיב עימנו והעניק לנו חודש שלם לפני מועד הזימון, העניק לנו זמן בו נוכל לצחצח, למרק את הלב, להבריק את השבועות האחרונים. ליצור עם הכוחות שלנו את המקסימום, כדי שנוכל לבוא בראש השנה כשחודש אחד יפה בידינו, כה יפה - עד שהמלך יראה אותנו ואת חרטתו האמיתית, ויבחר שלא להעניש אותנו, ולהמשיך להעניק לנו מטובו...

לסיפורים נוספים של הרב אשר קובלסקי לצפייה ולקריאה
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

הגביע הנוצץ

האם יצליח האומן לבנות את הגביע היפה ביותר בעולם?

היה זה ביום אביבי ונאה, בחצר בית המלוכה בבירת אוסטריה - וינה. שר האוצר נפגש עתה עם הצורך המומחה במדינה, שהובא עד לבית המלוכה לצורך הכנת גביע חדש ומפואר למלך, כראוי למעמדו הנעלה. הצורך היה נרגש מהתפקיד הרם שהוא זוכה בו, אך שר האוצר היה פרקטי כהרגלו, ונתן את ההוראות בזו אחר זו:

'שמע נא!', אמר השר לצורך המהולל, 'אם בדרך כלל מגבילים אותך בכמויות הזהב והמרגליות המושקעות בעבודותיך, הרי שהפעם העבודה היא בבית המלך, ולא חסר בו דבר. אתה רשאי ליטול מטילי זהב וצורות יהלומים ככל שתחפוץ, ללא הגבלה... חדר האוצרות לרשותך, קח משם ככל שתרצה, ובלבד שהגביע שאתה מייצר לאדונו הקיסר - יהיה הגביע היפה ביותר והמהודר ביותר בעולם כולו!'

נכנס הצורך לחדר האוצרות, ולשעה קלה הסתנוור והסתחרר... כמויות ענק של זהב וכסף, יהלומים ומרגליות, נחו שם באין דורש, כביכול ללא מטרה... הוא נטל כמות נכבדה, הרשה לעצמו להוסיף עוד, וגם קינח ברזרבות יקרות ערך. כמויות גדולות של כסף, זהב ויהלומים משך מחדר האוצרות, ויצא לחדר שהוכן לו - שם החל במלאכה... ויהי בחלוף כמה ימים, יצא הצורך לטיול ערב, וברחובה של עיר פגש בו אדם מתוחכם, שהחל לשכנעו למכור לו מעט מהאוצרות שברשותו: 'תמכור לי איזה חצי קילו זהב, וכמה עשרות קראט יהלומים. הן אתה יודע כי איש לא יידע, ואני משלם לך במזומן... כדאי לך!'

בתחילה התעקש להישאר ישר ונאמן, אך עם הזמן - תאוות הממון סינוורה את עיניו. כבר למחרת הושיט לסוחר המתוחכם מעט זהב ויהלומים, וקיבל תשלום במזומן על המעילה והגניבה. עם הזמן, תאוות הבצע של הצורך הלכה וגדלה, והוא ניהא למכור עוד ועוד מהזהב שברשותו, בתמורה לכסף מזומן ביד ומיד...

ביום מן הימים, הודיעו שר האוצר כי בעוד 30 יום עליו להתייצב בארמון המלך להצגת הגביע המפואר. הודעתו של השר הכניסה את הצורך ללחץ, בשרו נעשה חידודין חידודין. מה יענה ליום הדין, באלו פנים יופיע בארמון המלוכה. הן חלק גדול מהזהב שלקח - מכר ברמיה, הן ברוב היהלומים שנטל - גנב ומעל בתמורה לכסף מזומן, נותר בידו בקושי כדי הכנת גביע יפה, ותו לא... דקות ארוכות ישב מדוכא, עד שהתעשת. 'הזהב שאבד איננו, היהלומים שנמכרו - אבדו. אך אני צריך לעשות משהו להציל את המצב...' הרהר. אחרי מחשבה ארוכה החליט: 'אני אנסה לייצר גביע מפואר ומהודר, שעין לא ראתה כדוגמתו. בעזרת מעט הזהב והיהלומים שנותרו - אני הולך להתמסר מעל ומעבר, לנצל עד תום את כל כישורי זמני. הגביע ייצא כה מפואר ומהודר, כובש עין ונוצץ למרחקים - עד שאולי אצליח להשיח את כל מה שנגנב...'

בשבועות הקרובים, בקושי עצם עין לשעות בודדות בלילה. את כל מרצו ויכולותיו האומנותיות - השקיע בגביע שבידיו. את כל כשרונותיו ונסיונו - ביטא בגביע המפואר המתהווה מולו. עד הימים האחרונים טרח ויגע, ולא נחה דעתו...

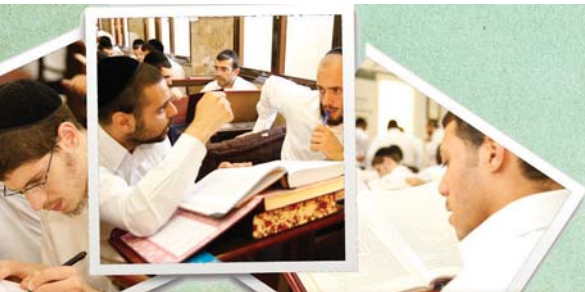
קבעת עיתים לתורה?

נפתחה מסגרת לימודי ערב עבור בוגרי ישיבות
העמלים לפרנסתם בדימוק חברים ובאווירה מיוחדת

ימים א' - ה' בישיבת 'אור דוד'

רחוב המכבים 108 בני ברק (ליד קניון אילון)

לפרטים נוספים חייגו: 050-415-90-59

פרשת כי תצא

אחד מהציונים שיש בפרשה "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה' עד עולם" הכתוב גם נותן טעם לדבר "על דבר אשר לא קידמו אתכם בלחם ובמים בצאתכם ממצרים" וביאר הרמב"ן עמוני ומואב הם הצאצאים של לוט, ולוט ניצל בזכות אברהם, אם כך היה עליהם להכיר טובה, ואם לא עשו כך הם גרועים במידותיהם, ובעבור זה לא יבואו בקהל ה' עד עולם. ציווי נוסף נאמר בפרשה על דרך החיוב "לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו" כלומר נאסר עלינו לתעב את המצרי שבא להתגייס ומרחיקים אותו רק ב' דורות, ודור שלישי יבוא להם בקהל ה'. וגם כאן התורה מנמקת את הציווי "כי גר היית בארצו" מפני שהמצרים נתן לנו מחיה בעת צרה.

ויש כאן להתבונן מה התביעה על 'עמוני ומואב' מפני שהם צאצאי לוט, ואברהם עשה עימו חסד,

והרי דורות רבים עברו מאותו זמן ועד זמן יציאת מצרים, תקופה של קרוב לחמש מאות שנה. רק היסטוריונים זכרו את האירוע ההוא, ומה א"כ התביעה כל כך גדולה עליהם. ומאידך המצרים אכן אירחו אותנו, אך לא היתה זו הכנסת אורחים לשם מצוה. במסגרת האירוח סבלנו ממארחינו סבל איום, ושילמנו מחיר יקר ביותר.

בספר 'לב אליהו' מבאר התורה בחרה בכוונה בדוגמאות אלה כדי להדגים לנו את חשיבותה השורשית של 'הכרת הטוב'. אדם שהוא בעל מדות רעות בעל גאווה או בעל כעס חסרה לו התשתית של 'צורת אדם', אך אדם שאינו יודע להכיר טובה חסר לו יותר מזה עיקר התכלית שלמענה נברא מוטלת בספק.

עוד הוסיף רבי אליהו לאפיאן זצ"ל ואמר הארה נוספת: שנתבונן דרכה לגלות כיצד הביטו הנביאים בשם ה' על כפיות טובה. בדברי הימים (ב' כ"ד) נאמר "ורוח אלוקים לבשה את זכריה בן יהוידע הכהן ויעמוד מעל לעם ויאמר להם כה אמר אלוקים למה אתם עוברים את מצוות ה' ולא תצליחו כי עזבתם את ה' ויעזוב אתכם. ויקשרו עליו וירגמוהו אבן במצות המלך בחצר בית ה' ולא זכר יואש המלך החסד אשר עשה יהוידע אביו עימו ויהרוג את בנו".

הנה הריגת זכריה היתה חטא נורא שכלל בקרבו כמה חטאים עצומים: כי זכריה היה נביא, כהן, ודיין, וההריגה היתה בבית המקדש, ביום הכיפורים שחל בשבת. נורא ואיום! עם ישראל סבל מעבירה זו עד מאד בהריגת רבבות, כמבואר במסכת גיטין (פרק הניזקין). והנה בתוך החטא האיום הזה, מה מציין הנביא את כפיות הטובה שהמלך יואש לא זכר את הטובה שעשה לו אביו של זכריה יהוידע הכהן הגדול שהחביאו והצילו ממות כפוי טובה, נורא נוראות.

כך גם לגבי פרעה הרשע שהרבה כל כך להרשיע שלוש מאות תינוקות שחט כדי לרחוץ בדמם, והנה מצייתת התורה "ויקם מלך חדש אשר לא זכר את יוסף" לא היתה לו הכרת הטוב. אם היו שואלים אותנו היינו אומרים שהדבר דומה כמי שמזכירים לרוצח הגדול ביותר כי שכח בבוקר ליטול ידיים אחרי השינה. פרעה הרוצח לא זכר את טובות יוסף. אך לא כך חושבת התורה והיא כואבת ואומרת "אשר לא ידע את יוסף" פרעה היכן הכרת הטוב שלך, אי אפשר למחול לך על הרשעות. הפגם של כפוי טובה חזק כל כך שאפילו במקום פשעים כאלו זה תופס מקום.

הרב משה דיין שליט"א ראש הכולל "קנין הלכה" ומדריך חתנים בישיבת אור דוד

לחומה, אינו נחשב שנפנה במקום שיש בו מחיצות, ולכן לא יהיו פניו בין למזרח בין למערב. **אם** נמצא בירושלים ונמצא במקום שנראה הר הבית משם לא יעשה קטנים לפני אותו מקום, אלא יעשה קטנים לצד או שאחוריו שמכוסים יהיו כנגד הר הבית.

כיצד מנקה צרכיו

אמרו בגמרא שכאשר מנקה צרכיו יעשה זאת ביד שמאל ולא ביד ימין, ואמרו בזה כמה טעמים: א. מפני שרגיל לאכול באותה יד. ב. מפני שמראה בה טעמי תורה, ג. מפני שהתורה ניתנה בימין שנאמר "מימינו אש דת למו".

ד. מפני שקושר בה תפילין (אע"פ שמניח תפילין ביד שמאל, מכל מקום מניח על הזרוע ולא על האצבעות, אבל ביד ימין משתמש בה באצבעות).

כאשר בא לקנח את צרכיו אחר שעשה גדולים, לא יקנח ביד ימין אלא ביד שמאל, וגם שמקנח ביד שמאל יזהר שלא ישתמש בשעת הקינוח באצבע האמצעית שכורך עליה את הרצועה של התפילין, אולם אם קשה לו יכול לקנח בכל אצבעותיו, ואם אינו נוגע בבשר כלל וקשה עליו לקנח ביד שמאל המקנח ביד ימין יש לו על מה שיסמוך.

מי שהוא איטר יד (ובגלל זה הוא מניח תפילין על יד ימין שלו), יקנח ביד שמאל שלו, כיוון שהיד החזקה שלו היא יד שמאל והוא מניח תפילין ביד ימין.

גם האשה טוב שתקנח ביד שמאל ולא ביד ימין, ואם קשה לה לקנח ביד שמאל מותר לה לקנח ביד ימין.

הרב רועי גנון כותב את מדור ההלכות באתר Rabenu.com להלכות נוספות נכנסו לאתרנו:

שהוא צריך, ומכל מקום אם יש איזה צורך לגלות יותר כגון שחושש שיתלכלכו בגדיו מחמת כן, אין לעשות כל השיעור שרשמנו, ורשאי לגלות כל מה שהוא לצורך בין האיש בין האשה.

עוד מדרך הצניעות הוא שלא לדבר בבית הכסא, ולכן אסור לדבר בבית הכסא אפילו לצורך, ואפילו קודם שהתחיל לעשות צרכיו לא ידבר בבית הכסא, מכל מקום במקום צורך גדול כגון שיש חשש של הפסד מרובה או חולי וכיוצא בזה, הרוצה לדבר בבית הכסא יש לו על מה שיסמוך אפילו שעושה צרכיו, אולם יקצר בדבריו כמה שאפשר, אולם אם צריך לדבר בעניין השייך לבית הכסא כגון לבקש נייה, מותר לדבר עם חברו לצורך זה.

להתפנות במקום מגולה

כאשר נפנה במקום מגולה שאין בו מחיצות, אסור שיהיה פניו למזרח ואחוריו למערב, וכן להיפך שלא יהיו פניו למערב ואחוריו למזרח, אלא יהיו פניו לצפון ואחוריו לדרום או להיפך פניו לדרום ואחוריו לצפון, ואין הבדל בין איש לבין אשה, והטעם הוא מפני שהשינה נמצאת במערב וגם המזרח שהוא כנגד המערב יש בו גם קדושה, וכל זה דווקא שנפנה לעשות גדולים, אבל אם נפנה לקטנים יכול לפנות לכל צד שירצה.

אם נפנה במקום שיש מחיצות כגון בבית הכסא שבזמנינו רשאי להפנות פניו לכל צד שירצה, ואפילו אם המחיצות רחוקות זה מזה כגון בחצר גדולה, או אפילו יש מחיצה אחת והיא בצד מערב מותר להפנות פניו כל צד, אולם אם המחיצה לצד מזרח או צפון או דרום לא יפנה שפניו למזרח או למערב אלא יפנה שפניו לדרום או צפון, ואם אי אפשר יפנה שאחוריו יהיו למזרח ופיו כלפי מערב.

אם נפנה בעיר שמוקפת חומה שלא בסמוך

הלכות בית הכסא

צניעות בבית הכסא

הגמרא במסכת ברכות מפליגה בשבח הדבר להיות צנוע בבית הכסא, ואמרו שם שכל הצנוע בבית הכסא ניצול משלושה דברים, מן הנחשים, מן העקרבים, מן המזיקין, ויש אומרים שגם חלומותיו מיושבים עליו, ועוד אמרו שאין קוראין צנוע אלא למי שהוא צנוע בבית הכסא, ועוד אמרו חז"ל שכל המאריך בבית הכסא מאריכין לו ימיו ושנותיו, מפני שהדבר טוב לבריאות האדם, וכן לא ישב בחוזקה ובמהרה ולא ידחוק את עצמו יותר מדי, ואל ימהר לצאת מבית הכסא עד שירגיש בעצמו שאין צריך עוד.

הצניעות שאמרנו שצריך לנהוג בבית הכסא הוא שלא יוריד כל הבגדים, אלא כאשר נכנס לבית כסא כדי לעשות צרכיו גדולים, לא יגלה את בשרו עד שישב, ואחר שסיים לעשות צרכיו יכסה את עצמו ורק אחר כך יעמוד.

כשנפנה לעשות צרכיו גדולים, נכון שלא יגלה את עצמו מלפניו אלא כשיעור טפחיים, ומלאחוריו טפח (טפח הוא שמונה סנטימטר), והאשה שנפנית בין לגדולים בין לקטנים תגלה מאחוריה טפח, ומלפניה אינה מגלה כלום, ואיש שנכנס לעשות קטנים אם יושב יגלה מלפניו טפחיים, ואם עושה קטנים בעמידה טוב להחמיר שיגלה רק מה

רוב הפסיכולוגים ההתפתחותיים ושל סתם הורים סקרנים - לדעת כיצד חווים התינוקות את העולם, איך זה להיות תינוק, ועוד.

גם אם לעת עתה לא הצלחנו לקרוא את מחשבות התינוק, אנו יכולים לקבוע בבידור, שכל הילדים בכל נקודה בגלובוס ובכל פרק זמן נתון בהיסטוריה - כולם רוצים אהבה וזקוקים לה. ההשתוקקות הזו היא מולדת ואוניברסלית. אין צורך בתואר שני ושלישי כדי להכיר בתובנה זו. שאלו כל אם צעירה מה גורם לאותם חיוכי אושר וגרגורים שובי לב אצל כל הנסיכים הקטנים: חום, יחס, חיבה ואהבה.

אז למה אנו ממעטים בכך כשהם גדלים? התבוננות פשוטה בחיינו מעלה את המסקנה, שכלל שהילדים גדלים, ב"ה, הם מקבלים פחות ופחות את המצרך הבסיסי כל כך, החיוני כל כך, לנפשם ולנשמתם, חיוני לא פחות מאוכל לגוף הפיזי. למה?

האם משום שילדינו גדלו הם כבר "מחוסנים" לחיים ואינם צריכים מקור חום ואהבה? האם החיים קלים יותר ככל שגדלים יותר? האם לא ברור לנו כוחו של העוגן הרגשי מול התמודדויות המחר? ולמה בבדיקות סטטיסטיות על כל משפט אחד של רגש חיובי, נאמרים בבית תשעה-עשר משפטים וביטויים בהקשר שלילי? כן, זו לא טעות: 1 מול 19.

תיתכן מציאות שכך נראה, חלילה, או יותר נכון - לא נראה, את הסובבים אותנו: בני זוג, ילדים, חברים או עמיתים לעבודה, וממילא ההתייחסות אלינו או אליהם תהיה חוסר התייחסות, חוסר אמפתיה ורגישות.

בואו נזכור כלל לחיים: לא מעבירים את המשפחה והקרובים אלינו ל"טייס אוטומטי". הדבר הזול ביותר שניתן להעניקו הוא חום ואהבה, וזהו גם הדבר היקר ביותר. באהבה ובהערכה.

הרב יהודה שמעוני מרצה באתר ישיבת אור דוד
Rabenu.co.il למגוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו:

על כל פשעים... ניתן אהבה

פעם שאלו יהודי מבוגר ניצול שואה מה החזיק אותו במלחמה הארורה ההיא, לאחר שאיבד את כל משפחתו הענפה. היהודי סיפר: כשהייתי בן שש עשרה, בחור גלמוד מלודז', הגעתי למצב של חרפת רעב. פעם אחת הסתובבתי בין פחי האשפה למצוא גרגיר אוכל. הייתי כל כך רעב, עד שחשתי שבכל רגע אני עלול ליפול ולמות מרעב. ואז ראיתי יהודי מבוגר ממני מעט. שאלתי אותו אם יש לו טיפת מים או גרגיר אוכל שאוכל להכניס לפי כדי שאשאר בחיים.

ענה לי היהודי: גם אני מחפש ולא מצאתי, אבל משהו אני כן יכול לתת לך. הוא ניגש אליי, חיבק אותי באומץ אל לבו ואמר לי: אני אוהב אותך, את האהבה אני כן יכול לתת לך. החיבוק הזה, העיד האיש, האהבה הזאת, הצילו את חיי. לא פעם ולא פעמיים, כשחשבתי להתייאש, נזכרתי בחום שנתן לי אותו יהודי אלמוני וקמתי שוב על רגליי.

על מה חושבים התינוקות?

הפסיכולוג ההתפתחותי המפורסם ג'ון פלאבל אמר פעם שהיה מוכן לוותר על כל התארים ותארי הכבוד שלו תמורת האפשרות לבלות רק חמש דקות בתוך ראשו של ילד קטן. זו בוודאי משאלתם הסודית של

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

שליט"א

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק